

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1715. usque ad annum 1718

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1782

VD18 13322648

§. 49. Pontificis aliorumque conatus pro Cardinale Noaillo ad obsequium revocando.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-67649](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-67649)

sum conscientiae summa arrogantia rejicient. Sæc. XVIII. A. C. 1716.
Nec ultra dissimulanter agunt, sed adeo manifeste loquuntur, ut nec dubio locus superfit. Sicut ergo pro servando fidei deposito cavendum est, ne enormes errores novas agant radices, magisque invalescant, ita necessarium erit, ut Bullam, quæ eorum errores detracta larva detexit, & evertit, in suo robore conservemus.,,

Denique Pontifex, dum mitiora incassum adhiberi cerneret, Noailium Purpura exuere statuit, & Cardinalium sententias circa modum infligendi hanc pœnam sibi intra quindecim dies manifestari petiit, interim vero cunctis religiosum omnino silentium de rebus in hoc Conventu actis injunxit.

§. XLIX.

Pontificis aliorumque conatus pro Cardinale Noaillo ad obsequium revocando.

Ex sermonis vehementia, & deliberato Pontificis animo Cardinalis Tremollius haud temere conjectabat, potissimum Cardinalium sententiam ad Noailii exauctorationem, aliasque severiores pœnas Opponentibus Episcopis infligendas abituram, quapropter aut miseratione tactus, aut majoris mali metu impulsus cum Cardinale De-

Dorsann. Journal pag. 281.

Sæc. XVIII.

A. C. 1716.

cano & Pualuccio conferens, exposuit
 Abbatem Chevalierum ab ipso Noaillo
 ex Regentis consensu Romam fuisse ab
 legatum, in hunc ergo Cardinalem sen-
 tentiam proferre, haud consultum fore
 nisi prius rationes hujus Abbatis, quem
 Noaillius in sua causa deputaverat
 audirentur. Hoc Tremollii monitus
 Cardinales secundis auribus excipie-
 bant, & ipse Pontifex eis indulgit,
 hunc Abbatem ad alloquium admittere
 possent: Hic vero nil nisi pacem am-
 plissimis verbis crepabat, & mediocri-
 quæ ipsi suggesta fuissent, facilitatem
 & præstantiam maximopere depræca-
 cabat, quænam vero illa essent, inter-
 rogatus obmutescibat, unice addens
 Cardinalium esse, hæc media sequi
 si opportuna crederentur, vel ea re-
 cere, si meliora pacis consilia propo-
 nere vellent, graves contra Bullam
 motas esse difficultates & proposicio-
 nes per Bullam esse damnatas, quas
 tamen orthodoxas esse, comprobare
 niterentur. Interim summus Pontifex
 ad suum Nuntium duas literas trans-
 misit, quarum una ad Regentem, al-
 tera ad Episcopos Refractarios die pri-
 ma Maij erat directa, in illa Pontifex
 Regentem ob animi sui rectitudinem &
 Religionis Zelum summis celebrabat e-
 logiis, simulque de iis, quæ in literis
 ad

ad Opponentem continebantur, certior-^{Sæc. XVIII.}
rem reddebat, uti mox videbimus. A. C. 1716.
In altera vero epistola Episcopis, quos
tamen non eorum, sed duntaxat Diæ-
cesium suarum nomine compellabat,
auctoritate Pontificia præcepit, ut sine
omni mora, restrictione, vel modifica-
tione Constitutionem acceptarent; Ar-
chiepiscopum autem Turonensem, & Car-
dinalem Noailium, nominatenus indi-
cabat, & huic tanquam factionis Antesi-
gnano declarabat, quod si intra bimestre
non sit obtemperaturus, ceteris prior,
utpote aliis etiam nocentior legum se-
veritate plectendus, ac Cardinalitæ
dignitatis honore spoliandus esset, ac
demum in ejus sequaces Sacrorum Ca-
nonum rigore animadvertendum. Ve-
rum utraque hæc Pontificis epistola a
Regente fuit suppressa; cum enim hic
ad defuncti Regis exemplum nullas li-
teras Pontificias acceptare vellet, nisi
earum transumptum Regiis Ministris
fuisset exhibitum, & Nuntius Aposto-
licus sese Gallicæ huic consuetudini
subjicere nollet, Pontificis minæ suc-
cessu frustrabantur: Ex hac ipsa tamen
Gallicæ Curie repulsa Opponentem Epi-
scopi acerbiorum Pontificis indignatio-
nem veriti, anxiiis curis agitabantur,
præcipue cum eis nuntiatum esset,
quod Pontifex Chevalierum admittere

Sæc. XVIII. constanter recusaret, & Cardinalibus
 A. C. 1716. significari iussisset, ut circa modum
 quo ad Noaillii exauctorationem pro-
 cederetur, sententias suas edicerent.
 Enimvero censebant omnes, hunc Car-
 dinalem Purpura esse exuendum, tem-
 poris tamen inducias concedi petebant,
 ut eum ad saniora revocandi media
 cogitare possent. Hanc in rem propo-
 nebant nonnulli, ut Bentivoglio (po-
 tate Gallis minus accepto) Romam re-
 vocato, alius Sedis Apostolicæ Nuntius
 in Franciam ablegaretur; his vero re-
 spondit Pontifex, Bentivoglium Refractariis
 esse ingratum, & ob exactum
 officii sui fidem exosum. Alii vero
 suadebant, duos Theologos illuc ab-
 legandos, tanquam controversiæ ar-
 bitros: hos vero a Refractariis non
 recipiendos, nova inde dissidia oritura
 a supremo tandem Iudice dirimenda
 opponere Pontifex: non deerant, qui
 existimarent, Virum probatæ fidei
 sola arcani Negotiatoris charactere mi-
 nitum, esse ablegandum, qui sua de-
 teritate Regentis animum sibi con-
 liare intentus, cum eodem Regente
 gereret, ut hic vel Noaillium auctori-
 tatis Regiæ pondere flecteret, vel contra
 reluctantem sua potestate Pontificiam
 auctoritatem fulciret: Non parum
 ridebat consilium eorum, qui propo-
 nebant.

nebant, religionem per factiosos Novatorum libellos impugnatam doctissimis juxta ac solidissimis plurium Doctorum undique conquisitorum lucubrationibus esse propugnandam, ut titubantes in fide & S. Sedis obsequio contra Novatorum illusiones firmarentur, & firmiteribus arma ad enervandas Sectariorum artes subministrarentur, ac tandem seducti monstrata veritatis luce ad rectam semitam reducerentur. Denique ex Cardinalibus nonnulli suggeriebant Pontifici, nomine totius S. Collegii amicabilem literas ad Noailium esse dandas, ut mutui amoris vi ac testificatione animi duritiam frangerent. Multum etiam Pontifici probabatur horum consilium, cum autem de speranda Noailii submissione conclamatum crederet, hujus consilii executionem esse differendam censuit.

§. L.

Epistola Pontificis ad Philippum Regni Regentem contra Cardinalem Noailium.

Cum ea, quæ summus Pontifex ad Regni Moderatorem de Noailii causa perscripserat, singulari verborum Majestate ejus indignationem prodant, aliunde vero ad pleniorum hujus negotii

Sæc. XVIII
A. C. 1716.